

Liviu Rebreanu (1885-1944)

Liviu Rebreanu s-a nascut la 27 noiembrie 1885, in satul Tirlisiua, judetul Bistrita-Nasaud. Este primul dintre cei treisprezece copii ai invatatorului Vasile Rebreanu si al Ludovicai, ambii descendenti au unor familii de tarani liberi ("graniceri") de pe Valea Somesului. Isi face studii gimnaziale in Nasaud si Bistrita, apoi scoala militara in Sopron.

In 1898 indragostit in clasa a IV-a de liceu, scrie "intia si ultima poezie". In 1906 absolve Academia Militara "Ludoviceum" din Budapesta si activeaza ca ofiter la Gyula. In 1908 demisioneaza, iar in 1909 trece clandestin muntii, spre Bucuresti.

Debutul literar al scriitorului este nuvelistic. Il consemneaza revista "Luceafarul", din Sibiu, condusa de O.Goga si O.Taslauanu, catre sfirsitul anului 1908, apoi, in anul urmator, revista "Convorbiri critice", la Bucuresti, unde tinarul prozator se stabileste, incercind sa se afirme in viata literara romaneasca. In anul 1910 este secretar de redactie la "Falanga literara si artistica", condusa de M.Dragomirescu, functie ce o va detine si la "Convorbiri critice". In 1911 este numit secretar al Teatrului National din Craiova, mai apoi devenind colaborator de baza al lui Emil Girleanu, la acea data directoral institutiei.

Pina la aparitia primului sau roman, Ion(1920), a publicat citeva volume de nuvele (Framintari, 1912; Golanii, 1916; Marturisire, 1916; Rafuiala, 1919). In decembrie 1928 este numit director al Teatrului National din Bucuresti, functie pe care o va detine vreme de un an. In anul 1932 tipareste, la Bucuresti, revista "Romania literara", care apare pina la 6 ianuarie 1934. Moare la 1 septembrie 1944 la Valea Mare, in virsta de 59 de ani. Peste citeva luni va fi deshumat si reinhumat la Cimitirul Bellu din Bucuresti